

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Rev 1135/11
17.01.2012. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija Snežane Andrejević, predsednika veća, Vide Petrović-Škero i Mihaila Rulića, članova veća, u parnici tužioca T.L. iz P, čiji je punomoćnik A.J, advokat iz N.S, protiv tuženih Autonomne pokrajine Vojvodine, Pokrajinski sekretarijat za socijalnu politiku i demografiju iz Novog Sada, koju zastupa Pokrajinski javni pravobranilac i Republike Srbije - Ministarstvo rada, zapošljavanja i socijalne politike, koje zastupa Republički javni pravobranilac - Odeljenje u Novom Sadu, radi isplate, odlučujući o reviziji tužene Republike Srbije izjavljenoj protiv presude Višeg suda u Novom Sadu Gž 5439/10 od 06.07.2011. godine, u sednici veća od 17.01.2012. godine, doneo je

P R E S U D U

PREINAČUJU SE presuda Višeg suda u Novom Sadu Gž 5439/10 od 06.07.2011. godine i presuda Osnovnog suda u Novom Sadu P 4922/2010 od 21.04.2010. godine tako što se odbija kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca T.L. iz P. u odnosu na tuženu Republiku Srbiju, kojim je tražena isplata razlike između pripadajućeg i isplaćenog dela primanja po osnovu dopunske lične invalidnine za period od 01.03.2001. godine do 31.03.2006. godine, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, i zahtev za isplatu troškova postupka u iznosu od 17.000,00 dinara.

Svaka stranka snosi svoje troškove revizijskog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda u Novom Sadu P 4922/2010 od 21.04.2010. godine stavom prvim izreke odbijeni su prigovori mesne i stvarne nenadležnosti prvostepenog suda. Stavom drugim izreke obustavljen je postupak protiv tužene Autonomne pokrajine Vojvodine - Pokrajinski sekretarijat za socijalnu politiku i demografiju iz Novog Sada, zbog povlačenja tužbe. Stavom trećim izreke tužbeni zahtev tužioca je usvojen. Stavom četvrtim izreke tužena Republika Srbija obavezana je da tužiocu isplati razliku između

pripadajućeg i isplaćenog dela dopunske lične invalidnine za period od 01.03.2001. godine do 31.03.2006. godine, ukupno 61.508,22 dinara, sve sa zakonskom zateznom kamatom na pojedinačne mesečne iznose počev od 1-og u narednom mesecu za prethodni mesec. Stavom petim izreke tužena je obavezana da tužiocu naknadi parnične troškove u iznosu od 17.000,00 dinara, a stavom šestim izreke tužilac je oslobođen obaveze plaćanja sudske takse.

Presudom Višeg suda u Novom Sadu Gž 5439/10 od 06.07.2011. godine, delimično je usvojena žalba tužene i preinačena prvostepena presuda u odnosu na zakonsku zateznu kamatu, tako što je tužena obavezana da tužiocu isplati zakonsku zateznu kamatu, na dosuđene pojedinačne mesečne iznose iz stava četiri izreke prvostepene presude počev od 16-og u mesecu do isplate. U preostalom pobijanom usvajajućem delu žalba tužene je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Protiv drugostepene presude, zastupnik tužene Republike Srbije blagovremeno je izjavio reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava, i potrebe ujednačavanja sudske prakse, u smislu člana 395. Zakona o parničnom postupku.

Rešenjem R3. 82/11 od 13.10.2011. godine Apelacioni sud u Novom Sadu nije predložio Vrhovnom kasacionom sudu odlučivanje o reviziji u smislu člana 395. Zakona o parničnom postupku, jer nema mesta primeni navedene zakonske odredbe s obzirom na vrednost predmeta spora od 61.508,22 dinara.

Po oceni Vrhovnog kasacionog suda, iako revizija u ovoj parnici ne bi bila dozvoljena, po osnovu člana 394. Zakona o parničnom postupku, potrebno je razmotriti pitanja od opšteg interesa i ujednačiti sudsku praksu.

Vrhovni kasacioni sud je ispitao pobijanu presudu na osnovu člana 399. Zakona o parničnom postupku - ZPP („Službeni glasnik RS“ br. 125/04, 111/09), koji se primenjuje na osnovu člana 55. stav 1. Zakona o izmenama i dopunama ZPP („Službeni glasnik RS“ broj 111/09), i utvrdio da je revizija tužene osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, rešenjem Opštinske uprave Opštine Pančevo od 15.03.2001. godine, tužiocu kao invalidu VII grupe sa 50% invalidnosti priznato je pravo na dopunsku ličnu invalidninu, koja mu je u periodu od 01.03.2001. godine do 31.03.2006. godine isplaćivana u manjem iznosu od zakonom propisanih, za ukupno 61.508,22 dinara.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja, nižestepeni sudovi usvojili su tužbeni zahtev tužioca i dosudili mu naknadu za ceo traženi period, zaključivši da prigovor zastarelosti potraživanja nije osnovan, jer se ne radi o povremenim potraživanjima, pa se primenjuje član 371. Zakona o obligacionim odnosima, koji propisuje opšti rok zastarelosti od 10 godina od dospelosti svakog mesečnog primanja, koji nije istekao, budući da je tužba u ovom predmetu podneta 25.09.2009. godine.

Po oceni Vrhovnog kasacionog suda, revizijom tužene osnovano se ukazuje da je u nižestepenim presudama pogrešno primenjeno materijalno pravo kada je ocenjeno da je prigovor tužene o zastarelosti potraživanja tužioca neosnovan i da se primenjuje opšti zastarni rok iz člana 371. Zakona o obligacionim odnosima.

Prema članu 28. u vezi člana 71. Zakona o osnovnim pravima boraca, vojnih invalida i porodica palih boraca („Službeni list SRJ“ br. 24/98 i 29/98), koji je važio u spornom periodu, naknada na ime dopunske lične invalidnine određuje se u mesečnim iznosima i isplaćuje po isteku meseca za koji se isplata vrši. Stoga se radi o povremenim potraživanjima, koja zastarevaju u roku od tri godine od dospelosti svakog pojedinačnog davanja, u smislu člana 372. stav 1. u vezi člana 379. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima. Potraživanje naknade štete zastareva za tri godine od kada je oštećenik doznao za štetu i lice koje je štetu učinilo, u smislu člana 376. stav 1. istog zakona. Budući da je tužba podneta 25.09.2009. godine, sva potraživanja koja su dospela do 25.09.2006. godine su zastarela, iz čega sledi da je celokupno tužiočevo potraživanje zastarelo. Stoga su obe nižestepene presude preinačene i tužbeni zahtev tužioca je odbijen kao neosnovan.

Budući da su nižestepene presude preinačene u odnosu na glavni zahtev, to je i zahtev tužioca za naknadu parničnih troškova odbijen kao neosnovan. Tužena u reviziji nije istakla zahtev za naknadu troškova postupka, pa je odluka o troškovima postupka doneta na osnovu čl. 149. i 161. stav 2. ZPP.

Iz navedenih razloga, Vrhovni kasacioni sud je odlučio kao u izreci, na osnovu člana 407. stav 1. ZPP.

Predsednik veća-sudija

Snežana Andrejević, s.r.